Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

PIK LXXXVI. Ч. 275. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 4-го ГРУДНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, DECEMBER 4, 1979 No. 275. VOL. LXXXVI.

ПАТРІЯРХ ЙОСИФ БЛАГОСЛОВИТЬ МИТРОПОЛИТА, ДУХОВЕНСТВО І ВІРНИХ МИТРОПОЛІЇ УКЦЕРКВИ В ЗСА З ПРИВОДУ ІНСТАЛЯЦІЇ ВЛАДИКИ МИРОСЛАВА ЛЮБАЧІВСЬКОГО, ПІДКРЕСЛЮЄ, ЩО В СВІТІ ІСНУЄ ОДНА ПОМІСНА УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Рим (Телефоном до „Свободи"). — У пополудневих годинах у п'ятницю, 30-го листопада, о. д-р Іван Дацко з Патріяршої Канцелярії телефоном передав наступне послання Блаженнішого Патріярха Йосифа, з приводу інсталяції Архиєпископа Мирослава Любачівського на четвертого з черги Митрополита Української Католицької Церкви в ЗСА, яке відбудеться у вівторок, 4-го грудня, у соборі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії у Філядельфії, Па. Подаємо повний текст послання, як його записано на магнітофонній стрічці.

Блаженніший Патріярх Йосиф

Митрополит Мирослав Любачівський

МОЇМ ДУХОВНИМ ДІТЯМ, ВЛАДИКАМ, СВЯЩЕНИКАМ І ВІРНИМ ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ В ЗЛУЧЕНИХ СТЕЙТАХ АМЕРИКИ.

Дорогі браття і сестри!

Як глава і батько Помісної Української Католицької Церкви в Україні і на поселеннях, в Америці і всіх інших країнах, звертаюсь до Вас з пастирським словом і щирим батьківським привітом — Христос посеред нас.

Зерно Христової науки, що його із своїм благословенням посіяв на українській землі св. апостол Андрей розрослось у велике дерево вже за часів великого князя Володимира зі своєю рівнопатріяршою Київською Митрополією та 11-ма епархіями, яких владика вже на початку XI століття в богоспасаємім городі Києві, матері городів руських, в торжественний спосіб поставили на київськім престолі свого світлого ієрарха Іларіона, митрополита київського і всієї Руси. Відтоді християнство Київської Митрополії осявало сумежні поганські простори та було міцним забором християнської віри і християнської культури на европейському сході.

У наступних сторіччях до Київської Митрополії і її духовного стада належали вірні із сусідніх земель — Білорусі, Галичини, Прикарпаття та інших европейських країн. При кінці минулого століття і на початку теперішнього століття, у висліді поселення її вірних в країнах нового світу в Америці і Канаді, поставали церковні громади вірних нашої Церкви, для яких перед Першою світовою війною, завдяки Митрополитові Андреєві, створено дві епархії, а після останньої світової війни завершено процес ієрархічної побудови Церкви-дочки матірної Галицької Митрополії створенням двох наших митрополій в Канаді і в Америці.

Помісна Українська Католицька Церква і її матірна Києво-Галицька Митрополія, яка в Україні переходить важке мучеництво, радіє, що її дочки — митрополії, епархії, екзархії — ростуть і розвиваються на поселеннях. Наші попередники, зокрема Митрополит Сильвестер Сембратович і Слуга Божий Митрополит Андрей, робили великі зусилля, щоб нашим еміґрантам в Америці забезпечити духовну опіку і дати духовний провід. Передусім Митрополит Андрей, як добрий пастир, кілька разів відвідував їх за океаном на нових поселеннях, боронив, помагав, потішав і житував нові душпастирства, давав поради, заохоти, часто головно в нашій церкві у Філядельфії в 1920 році гаряче закликав держатись разом і зберігати традиції та завжди пам'ятати, що ми є дітьми старої Русі. Це важливий заповіт великого Митрополита після невдачі Визвольних Змагань і для нас досі. Бо наші поселення будуть жити і розвиватись в такім напрямі як будуть утримувати свій духовний зв'язок зі своєю Батьківщиною, з життям українського народу, з його минулим, з традицією і духовною спадщиною. Піонери українських поселень стерались вдержувати ті зв'язки, деколи навіть посилали своїх дітей в Україну на виховання до рідних шкіл, до своїх духовних семінарій. Ці, що остались при рідній Церкві і зберегли свою національну ідентичність, давали велику матеріяльну поміч після Першої світової війни для вдів і сиріт в Галичині, а водночас будували свої церкви і розвивали своє церковне життя під проводом своїх душпастирів. Ці досягнення Ми мали щастя оглядати і подивляти кілька разів під час Наших візитацій.

Другий Ватиканський Собор постановив відновити і закріпити ці зв'язки між матірною церквою і її вітками по світі для всіх східних обрядів: „Денебудь буде поставлений ієрарх якогось обряду поза межами патріяршої території він, по приписам прав, остається приєднаний до ієрархії Патріярхату" (Декрет про Східні Католицькі Церкви, ч. 7). У нашім випадку це потверджене також побожністю нашого народу, бо куди б не несла його доля, за ним ішла його Церква, чи це краще сказати б, він ніс зі собою в серці свою Церкву, не розлучався з нею, бо він бачив в ній обвраз одного містичного тіла, в якому відтятий член гине, а коли терпить один член, то терпить ціле тіло. „Як один член у славі, радіють усі члени" (Перший лист до коринтян, 12-та глава, 26-ий стих).

До таких найстарших віток нашої Помісної Церкви належить Філядельфійська Митрополія, основана в 1958 році, але життям своїм вона існує вже майже 100 літ, коли появились в Америці перші наші поселенці, які так відчували свій зв'язок із своєю Церквою-матір'ю, що вже наприкінці 19-го століття домагались створення в Галичині рідного Патріярхату, щоб мати над собою рідну власть, яка лучила б їх з рідною Церквою і Батьківщиною та боронила б їх від асиміляційних плянів латинських ієрархів.

І ось ця Митрополія одержує четвертого з ряду Митрополита в особі Високопреосвященнішого Кир Мирослава Любачівського. Ми не можемо взяти участи в цій історичній події в житті Філядельфійської Митрополії, „та неприявні тілом, приявні духом" (Перший лист до коринтян, 5-та глава, 3-ій стих).

Нехай благословення Боже спливає на нашу Митрополію в Злучених Стейтах Америки, на її Митрополита, духовенство, монашество і побожних мирян та нехай цей день буде пригадкою про те, що на світі є одна Помісна Українська Католицька Церква, де б її діти не находились, що є одна у ній віра, один провід, один дух, одне бажання єдности в Христі. Нехай ця хвилина буде благодатним Христовим подихом, щоб ми зрозуміли наші відповідальності перед Богом і наші завдання на майбутнє супроти нашої Церкви і народу.

Благословення Господнє на вас!

Дано в Римі при Патріяршому Соборі св. Софії, в день св. апостола Филипа, 14-27-го листопада 1979 року.

†Йосиф
Патріярх і Кардинал

ПРЕЗИДЕНТ СКВУ М. ПЛАВ'ЮК ВІДВІДАВ ЗАХІДНЮ ЕВРОПУ

Торонто, Канада (ІС СКВУ). — У днях 22-го - 31-го жовтня ц.р. президент СКВУ М. Плав'юк перебував на терені Західньої Европи і при тій нагоді відвідав проводи організованої української громади Франції, Німеччини та Англії.

Микола Плав'юк

Перебуваючи в Парижі, він передав генеральному директорові ЮНЕСКО, п. Амаду Матар М'Бав, меморіяли Президії Секретаріяту СКВУ в справі русифікації шкільництва в Україні та нищення Київської Печерської Лаври.

У меморіялі про Київську Печерську Лавру сказано: „Українські Церкви у вільному світі і ціла українська спільнота репрезентована СКВУ, висловлюють підтримку вимогам монахів та вірних в Україні привернути Київську Печерську Лавру українським вірним, відновити її, дозволити монахам поселитись в ній як в монастирі, усунути з неї богохульні й антирелігійні експонати і зберігати Київську Печерську Лавру як архітектурну і мистецьку цінність від систематичного нищення совєтською владою".

У меморіялі про русифікацію шкільництва в Україні, Президія Секретаріяту СКВУ подає вичерпні дані про систематичне нищення української мови совєтською владою в Україні.

Президія Секретаріяту СКВУ домагається, щоб генеральний директор ЮНЕСКО негайно поробив заходи перед урядами СССР і УССР в справі відновлення Києво-Печерської Лаври та покликав окрему комісію ЮНЕСКО для перевірки посилених заходів замінювання української мови російською в школах України. Цій комісії готові подати документацію і свідчення кваліфіковані свідки.

(Закінчення на стор. 3)

Продовжується підготова до відзначення проф. Лева Добрянського

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — Підготова до відзначення 30-річчя президентури проф. Лева Добрянського в УККА, яке відбудеться в суботу, 8-го грудня 1979 р., в готелі Рузвельт в Ню Йорку, йде успішно вперед.

Д-р Лев Добрянський

Розіслано понад 400 запрошень до Відділів УККА, українських центральних організацій та приватних осіб.

Екзекутивний Комітет УККА повідомляє, що дві українські центральні організації, а саме Український Народний Союз та Союз Українців Католиків „Провидіння", замовили два столи, як замовив стіл теж Відділ УККА з Вілиментику, Конн. Інші центральні українські організації є в стадії формування окремих столів для своїх представників.

Програму, після національних гимнів і молитви, відкриє мґр Іван Базарко, адміністративний директор УККА, а майстром церемонії буде д-р Іван О. Флис, віцепрезидент УККА та головний предсідник УНСоюзу.

Короткі промови про діяльність проф. Добрянського виголосять: конґресмен Вілліям Ґрін з Ню Йорку, який промовлятиме в імені численних американських законодавців в Конгресі ЗСА; ред. Ігнат М. Білинський, секретар УККА, д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника".

Спеціяльну промову-привіт виголосить д-р Сергій Радчук, президент Комітету Українців Канади, який приїжджає з Вінніпеґу, а привіт від місцевого Відділу УККА виголосить його голова інж. Євген Івашків. Грамоту признання і відзначення проф. Добрянському вручать о. шамб. Роберт Москаль, віцепрезидент УККА і головний предсідник „Провидіння", і мґр Базарко.

У мистецькій частині виступить сопрано Ляриса Магун-Гурин при фортепіяновому акомпаньяменті Кетрин Райт, та чоловічий квартет „Каравана", якому акомпаньюватиме Дозя Сиґіда.

У бенкеті візьмуть участь представники Українських Церков, як теж представники етнічних груп.

Проф. О. Пріцак відбуває поїздку по Італії

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — Проф. Омелян Пріцак, директор Українського Наукового Інституту Гарвардського університету і керівник Гарвардської катедри історії України ім. М. Грушевського, виїхав в другій половині листопада ц. р. в науковому відрядженні до Італії. У слов'янському інституті римського університету він виголосив 26-го листопада доповідь про „Походження Руси". В університетах Неаполю та Медіоляну доповіді проф. О. Пріцака розглянуть тему: „Готицькі ремінісценції арабо-сицілійського географа Ідрісі (1154 рік) в описі Східньої Европи".

При цій нагоді директор УНІГУ відбуде низку зустрічей зі славістами Італії та обговорюватиме можливості тіснішої співпраці Українського Гарварду з науковцями в Европі.

Слід згадати, що славіст, професор римського університету Рікардо Пікійо, який перебуває тепер в Америці є активним науковим співробітником УНІГУ.

У СССР НАЦІОНАЛЬНЕ ПИТАННЯ ЩЕ НЕ РОЗВ'ЯЗАНЕ — ЗАЯВИВ СВЯТОСЛАВ КАРАВАНСЬКИЙ

Відень, Австрія. — Під час своєї першої пресової конференції у столиці Австрії, Відні, у понеділок, 3-го грудня, недавно звільнений довголітній український політичний в'язень Святослав Караванський, який приїхав на Захід у п'ятницю, 30-го листопада, разом зі своєю дружиною, відомим мікробіологом Ніною Строкатою, заявив західнім кореспондентам, що в Совєтському Союзі немає свободи та підкреслив, що національне питання в СССР все ще не розв'язане. Караванський говорив на конференції через перекладача. Про Українську Гельсінкську групу на конференції він говорив мало. Цю вістку про пресконференцію редакція „Свободи" одержала з бюра Асошіейтед Пресс у Відні.

Святослав Караванський

Як відомо, Святослав Караванський і його дружина Ніна Строката є найновішими політичними в'язнями, яким совєтський уряд дозволив виїхати на Захід. Їхній приїзд збільшив число колишніх українських політичних в'язнів, які поселилися у країнах західнього світу.

Караванський перебував у в'язницях і концентраційних таборах Совєтського Союзу майже 30 років за приналежність до націоналістичного руху. Розмовляючи з кореспондентами, він відмітив, що бажає зліквідувати деякі існуючі на Заході міти, що їх, за словами Караванського, поширюють просовєтські західні кореспонденти.

Пресове агентство АП поінформувало „Свободу", що Караванські залишили Відень у понеділок, 3-го грудня і переїхали на короткий час до Лондону, Англія, на запрошення британського відділу Міжнародної Амнестії і Міжнародного ПЕН Клюбу. Після короткого перебування у Великій Британії, Караванські плянують поселитися у З'єдинених Стейтах Америки.

Додатково редакція „Свободи" дізналася із телефонної розмови з представником журналу „Сучасність", в Мюнхені, Німеччина, який був у Відні і розмовляв із С. Караванським і Н. Строкатою, що вони повністю підтримуватимуть працю Закордонного Представництва Української Гельсінкської групи під керівництвом ген. Петра Григоренка. Про Гельсінкську групу Караванський і Строката, член цієї групи телефоном говорили перед своїм від'їздом із СССР із Оксаною Мешко, теж членом цієї Української Гельсінкської групи.

Святослав Караванський покищо не вирішив де він буде працювати, але поважно трактує запрошення Гарвардського університету і розважає над можливістю працювати по фаху, тобто як викладач в ЗСА чи Канаді.

(Закінчення на стор. 3)

СУДИТИМУТЬ ПОЛЬСЬКИХ ДИСИДЕНТІВ

Варшава. — Пресове агентство Ройтерса інформує, що 10-го грудня ц. р., польський суд у Варшаві розглядатиме справу чотирьох польських дисидентів, які, не маючи на це дозволу, зорганізували демонстрацію біля пам'ятника Незнаному Воякові у Варшаві, присвятивши її 61-ій річниці відновлення незалежности Польщі в 1918-му році. Як відомо, цієї річниці в теперішній комуністичній Польщі офіційно не відзначують. Прокуратура закидає організаторам, що вони діяли проти встановленого урядом закону, який забороняє самовільне організування зборів, демонстрацій й інших масових віч, як теж закидає їм „зневаження польського народу", його уряду і конституції Польщі, внесення заколоту, зупинення міського руху тощо.

Войцех Зембліньскі заявив кореспондентові Ройтерса, що „зневагою польського народу" прокуратура уважає те, що він натаврував поведінку теперішнього комуністичного уряду і сказав, що польський нарід під теперішню пору не є вільний. Підсудними, крім згаданого, є ще Анджей Чума, Йосеф Янковскі і Броніслав Коморовскі. Усі чотири дисиденти промовляли на згаданій демонстрації, у якій брало участь біля 5,000 осіб. Промовці вимагали більшої незалежности Польщі від СССР.

ШАХ ПАГЛЕВІ ВІДЛЕТІВ ДО ТЕКСАСУ; РАДА БЕЗПЕКИ ОН ПРОДОВЖУЄ РОЗГЛЯДАТИ СПРАВУ ІРАНУ; ІРАНЦІ ЗАКИДАЮТЬ ШПИГУНСТВО ЗАКЛАДНИКАМ

Сан Антонійо (Ню Йорк) Тегран. — Ранком у неділю, 2-го грудня, колишній шах Мохаммед Різа Паглеві, який в Ню Йорку пройшов кілька операцій і першу фазу лікування недуги раки, відлетів з родиною до Сан Антонійо, Тексас, де у військовому шпиталі продовжуватиметься його лікування, але ще не відомо на який період часу. Білий Дім, хоча повторив, що шах Паглеві плянує виїхати із ЗСА, все одно натякнув, що якщо шах не зможе одержати політичного азилю в якійсь іншій країні, то існує можливість, що одержить його в Америці. Однак, коментатори зазначують, що це може трапитися тільки в крайньому випадку, бо хоча Мехіко відмовилося відновити його візу, то єгипетський президент Анвар ель-Садат повторив своє запрошення шахові Паглеві та його родині поселитися в Єгипті. Крім того, існує можливість, що родина Паглеві може замешкати в Південно - Африканській Республіці. Як відомо, іранські студенти та уряд, контрольовані мусулманським лідером Аятоллою Хомейні, вимагають від ЗСА видачі „злочинця" шаха Паглеві.

У суботу і неділю, 1-го і 2-го грудня, Рада Безпеки Об'єднаних Націй відбула публічні сесії, на яких всі промовці закликали іранські власті негайно звільнити 50 американських закладників в амбасаді ЗСА в Теграні, що їх ще 4-го листопада захопили екстремістичні студенти, які мають повну підтримку Аятолли Хомейні. Не зважаючи на те, що іранський міністер закордонних справ Салеґ Готбсадех відмовився взяти участь в тих нарадах, Рада Безпеки їх продовжуватиме і спостерігачі передбачають, що Рада таки схвалить формальну резолюцію із закликом звільнити американських закладників.

Іранські власті в суботу повідомили, що існують „докази", що принаймні

(Закінчення на стор. 3)

Сімон Візенталь „служив нацистам" — кажуть совєтські пропаґандисти

Київ. — Київська „Радянська Україна" помістила у числі з 20-го листопада ц. р. довшу статтю В. Савцова з нападами на радіостанції „Голос Америки", „Радіо Свобода", „Німецька Хвиля" та інші, які, на думку совєтських пропаґандистів, „засмічують ефір антирадянською пропаґандою", використовуючи в ній „українських буржуазних націоналістів і сіоністів". Вістря статті, яку совєтські пропаґандисти назвали „Отруювачі ефіру", звернене тим разом проти жидівського активіста, директора жидівського центру дослідів нацистської злочинности Сімона Візенталя, який мав відвагу, використовуючи річницю т. зв. большевицької революції, яку так шумно недавно святкували у Совєтському Союзі — виступити з критикою совєтської системи у передачі „Голосу Америки" і вказати на численні безправства на відтинку прав людини і непошанування людської гідности.

Треба думати, що виступ Візенталя був добрим, бо навіть „Радянська Україна" каже, що „в редакціях 'Голосу Америки' заздалегідь готувались до 7-го листопада (тобто річниці большевицької революції), намічуючи 'відзначити' цей день особливо злісними вигадками і провокаціями". В. Савцов думає, що поява у цій програмі „номера з Візенталем" не припадкова. „Потенціяльному слухачеві ця особа була відрекомендована, як 'борець за права евреїв в СРСР', який, мовляв, не спить, не їсть, а тільки те й робить, що ці права захищає", — пише Савцов, жалуючись, що ані редакція „Голосу Америки", ані сам Візенталь не сказала „чиїми руками робиться сіоністична пропаґанда у буржуазних радіоголосах".

Після такого вступу „Радянська Україна" пише: „...Влітку 1941 року ґестапо заарештувало у Львові 40 представників інтелігенції еврейської національності, у тому числі — Візенталя. Тридцять дев'ять з них було розстріляно, живим залишився тільки він. Чому? Сам пан Візенталь у своїх мемуарах пише, що йому допоміг приятель, поліцай з українських буржуазних націоналістів... Проте поінформована американська газета 'Інтернешенал Геральд Трібюн' (в інформації не названо числа чи дати цієї газети) продовжила те-

(Закінчення на стор. 3)

Сіганук надіється на поворот до Камбоджі

Париж, Франція. — Принц Нородом Сіганук заявив у середу, 28-го листопада ц.р., на пресофій конференції у столиці Франції, куди він прибув з Пекіну що він є готовий об'єднати цілий камбоджійський нарід і повести його шляхом замирення і спокою.

Колишній президент Камбоджі, виступаючи на програмі однієї европейської радіостанції, висловив переконання, що відсунений від влади за допомогою в'єтнамського війська прем'єр-міністер Поль Пот скоро буде остаточно переможений переважаючими силами В'єтнаму, які осунувши Поль Пота, поставили свій уряд на чолі з президентом Генгом Самріном. Якщо війна закінчиться, у Камбоджі повинні відбутися вільні вибори з допущенням до голосування усіх політичних партій, — сказав Сіганук „Я думаю, що у вільних виборах Поль Пот програв би, — заявив Сіганук, — якщо вибори були б дійсно справедливо переведені". Генг Самрін також не виграв би виборів, — підкреслив Сіганук, висловлюючи рівночасно надію на свій власний поворот до Камбоджі.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Знову недостачі

Кілька днів тому совєтські власті підтвердили, що в 1979 му році в індустріяльному та сільсько-господарському секторі економіки Совєтського Союзу були значні недотягнення. Виходить, що цьогорічний збір зерна становив тільки 179 мільйонів метричних тонн, що представляє собою найнижчий урожай від 1975-го року.

Беручи до уваги це звідомлення, можна з певністю передбачувати, що Москва знову купуватиме велику кількість зерна в Америці, Канаді, Австралії та інших країнах вільного світу, як це вже робить на протязі довшого часу.

Можна рівнож передбачувати, що Кремль пояснюватиме брак зерна та інших харчових продуктів, як теж поновну закупівлю зерна в країнах Заходу поганими урожаями в Совєтському Союзі, спричиненими, мовляв „природними явищами", як посуха, повені, морози тощо. Однак, як вказують закордонні економісти, погані врожаї в СССР головним чином спричинені типовими недостачами совєтського сколективізованого сільського господарства, а саме, неефективністю централізованого плянування, слабо розвиненою системою транспортації, браком запасних частин до сільсько-господарських машин тощо.

Отже, не так посуха, повені, гострі зими і т. п., а в першу чергу совєтська система колективного сільського господарства змушувала і далі змушує Москву закуповувати харчові продукти в Америці та інших країнах „гнилого Заходу". Примусова колективізація, яка в 1930-их роках коштувала саму Україну понад 7 мільйонів людських жертв і при допомозі якої Совєтський Союз мав „догнати і перегнати" Америку, ще сьогодні не може виживити населення Совєтського Союзу. Тоді, коли в ЗСА тільки біля 4-ох відсотків цілої робочої сили працює на фармах і Америка може експортувати великі кількості різних харчових продуктів, то в СССР майже одна третя всієї робочої сили працює в сільсько-господарському секторі, тобто в колгоспах і радгоспах, але Совєтський Союз все одно часто мусить купувати зерно та інші харчові продукти за кордоном, точніше в країнах вільного світу.

Те, що СовєтськийСоюз знову купуватиме зерно в ЗСА, Канаді, Австарлії та інших демократичних державах, наводить на думку твердження деяких критиків закордонної політики теперішнього уряду ЗСА та політики західніх союзників, що вони замість вповні використовувати високо розвинену американську економіку для скріплення Північно-Атлантійського Союзу (НАТО), своєю торгівлею із Совєтським Союзом допомагають Москві стабілізувати захитану совєтську економіку, зокрема „витягають з біди" дуже неефективне совєтське сільське господарство. Ці критики твердять, що така допомога Заходу для Совєтського Союзу дає Кремлеві змогу присвячувати більше уваги і фондів на розбудову своєї військової сили, яка на випадок війни була б звернена власне проти Заходу, в першу чергу проти Америки.

Можливість майбутніх продажів зерна Совєтському Союзові країнами вільного світу пригадує постійні заяви дисидентів у самому СССР, і тих, які опинилися на Заході, які радять урядам країн вільного світу, зокрема американському урядові, за кожний бушель зерна з тих держав чи за їхнє технологічне знання вимагати від Кремлю лібералізації совєтського суспільства, особливо вимагати пошанування національних, політичних і загальнолюдських прав громадян СССР, як теж звільнення політичних в'язнів.

Приходять на думку теж твердження багатьох законодавців, військовиків, коментаторів і пересічних американських громадян, які часто вказують, що з уваги на те, що Совєтський уряд конечно потребує американського зерна та американської технології, уряд ЗСА повинен використовувати ці недостачі Совєтського Союзу під час будь-яких переговорів з Москвою, щоб спонукати совєтських лідерів додержуватися підписаних ними міжнародних договорів, включно з тими, які стосуються прав людини, та заставити їх погодитися на дійсне обопільне обмеження чи навіть зменшення зброї та на дійсне міжнародне відпруження.

Америка та інші країни вільного світу мають у своїх руках сильну „зброю", а саме, зерно, інші харчові та індустріяльні продукти тощо, тобто те, чого конечно потребує Совєтський Союз. Треба надіятися, що Америка та її союзники змінять свою дотеперішню політику і таки почнуть використовувати цю „зброю" для поліпшення стану прав людини у Совєтському Союзі і запевнення світового миру.

Микола Лівицький

ЛИСТОПАДИ

Так сталося, що саме в місяці листопаді маємо кілька славних, але водночас здебільшого сумних подій нашої новітньої історії. Перша з них — це Листопадовий Зрив у Галичині в 1918 році. Він не тільки славний і знаменний тим, що був доказом національно-державної зрілости одної із західніх частин нашої великої України. Він має своє значення у загальнонаціональному маштабі, бо його славні учасники думали не тільки про свою тіснішу батьківщину, Галичину, але й про всю соборну Україну, з якою прагнули творити одну цілість. Він ішов в унісон з ухвалою галицької Національної Ради про прилучення до Східньої України та з Актом Соборности з 22-го січня 1919 року в Києві про те, що від нині існує одна Соборна Українська Народна Республіка. Тому Листопадовий Зрив має всенаціональне значення і належить до наших загальноукраїнських Свят. Сумним він є тому, що його інтенції — творити частину єдиної і справді суверенної української Держави — ще й досі чекають на своє завершення.

В листопаді 1919 року — після хвилевого заламання регулярного українського фронту в боях проти реакційних московських елементів ген. Денікіна — армія Української Народної Республіки на чолі із своїм командиром ген. Михайлом Омеляновичем Павленком готовилася йти у славний Перший Зимовий Похід. Цей чин Армії УНР закінчився додатньо, бо було виконано — помимо величезних труднощів — приділене армії завдання. Але в дальшому перебігу історичних подій і цей героїчний чин не приніс нам остаточної перемоги, а ворог таки окупував наші землі й поділився ними.

В листопаді 1920 року відбулася трагедія Армії УНР — її перехід за Збруч під натиском большевицької кінноти Котовського. Тоді було втрачено, за словами поета Евгена Маланюка, останній „шмат" української державної території, а Армія та Уряд Української Народної Республіки на чолі з Головним Отаманом Симоном Петлюрою пішли на Захід, щоб іншими методами й засобами продовжувати визвольну боротьбу. Але... і досі не дочекалися завершення боротьби, яка продовжується і приносила та приносить величезні жертви для українського народу.

В листопаді 1921 року відбувся Другий Зимовий Похід, званий теж рейдом, під командуванням ген. Тютюнника. Знаємо, що цей чин нашого війська закінчився,може,найбільш трагічно,бо жахливим,хоч і безмежно героїчним Базаром.

Минають роки, а ми, українці, носимо в наших серцях спогади про сумні, жахливі, хоч і невимовно славні події минулого. Поводимося не пасивно, бо продовжуємо боротьбу. І — може! — вже недалекий час, коли настануть нові героїчні листопади (хай це будуть травні, січні чи липні), але цим разом вони принесуть нам радість і тріюмф остаточних перемог. Мусимо в це вірити!

В ОБОРОНІ ПРАВ УКРАЇНИ — ПРОТИ РУСИФІКАЦІЇ І НАЦІОЦИДУ

СТАНОВИЩЕ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ ФОРМАЦІЙ ЗА КОРДОНОМ

[1]

(УІБ). 14-го жовтня 1979 р. відбулося в Мюнхені засідання Консультативної Комісії Уряду УН Республіки і ОУН(р). На цьому засіданні, з приводу русифікації в Україні, рішено видати протестний документ, що його подаємо нижче:

У своїй боротьбі за власну суверенну й соборну державу український народ бореться рівночасно й нерозривно також за власну, вільну, національну й самобутню культуру, основану на тисячолітньому українському християнстві, народоправству, соціяльній справедливості, праві на приватну власність і на всіх інших правах людини, що забезпечують її всесторонній розвиток духових властивостей і талантів. Проти української нації наш віднічний ворог — російський імперіялізм — веде широко закроєний наступ, що не тільки намагається не допустити до відновлення української суверенної держави, але взагалі зміряє до повного націо- і культуровбивства України.

З кожним наступним роком московського панування в Україні, наступ московського шовінізму й імперіялізму на український народ та на інші поневолені в СССР народи все більше посилюється. З банкрутством марксизму й ленінізму московські великодержавні шовіністи намагаються рятувати імперію засобами всебічної русифікації, щоб вкінці перетворити поневолені нарали у невід'ємну складову частину російської нації під назвою т.зв. совєтського народу.

Русифікація в Україні — це суцільний наступ Москви на всі ланки духового й суспільного життя українського народу, це намагання ворога знищити українську мову, культуру, мистецтво, літературу, науку, традиції і побут, українські Церкви, щоб перетворити їх на російський і большевицький лад. Накинення Україні чужого і ворожого державного й соціяльно-політичного ладу, колгоспне закріпачення селянства, придушення політичних свобід, що ними користуються усі вільні народи, а в парі з цим нищення української спадщини, історичної пам'яті нашого народу, та офіційне уведення культу усього того, що російське, включно з найбільш реакційними традиціями російського деспотизму та царизму, соцреалізмом в літературі, мистецтві, музиці тощо, включно з вихвалюванням існуючого ворожого державного і соціяльно-політичного ладу та з адорацією російських імперіялістичних традицій і постатей — це все вияви веденого Москвою уніфікаційного та русифікаційного курсу політики.

Наочними виявами цієї політики є також плянове перемішування народів, упревілейована позиція російської мови в т.зв. республіках при кожночасному позбавленні всяких національних і людських прав українців та інших неросіян, що змушені жити в РСФСР, виселювання українських патріотів як і патріотів інших поневолених народів поза їхні землі, які колонізуються в тому самому часі росіянами чи зрусифікованими їхніми вислужниками. До категорії русифікації належить особливо насильне творення протиприродного „совєтського народу", тобто російської супернації, що на ділі виступає як жорстока спроба перетопити при помочі терору в одному горнилі всі поневолені народи в єдину російську націю під назвою „совєтського народу".

Здійснювана в Україні різними шляхами та засобами русифікація досягає сьогодні ґено-, етно-, культуро- і лінґвіциду, а тому боротьба проти такої русифікації не може обмежуватися лише до протесту проти мовного насилля. Ця боротьба мусить охоплювати ввесь комплект русифікаційних метод, заходів і засобів.

Конституція СССР, тої монопартійної, тоталітарної і ґеноцидної тюрми народів і людей, не дає ніяких основ поневоленим народам для правної оборони своїх національних справ, але являється засобом панівної російської нації для закріплення рабства й неволі. Найновіша совєтська конституція — це основний закон імперії, який найвимовніше ґарантує усі права за імперіяльним російським народом. У світлі тієї конституції усі т.зв. республіки є виключно колоніями Московії, яка позбавляє їх усіх прав окремих національно-територіяльних одиниць, і зводить їх до статусу генеральних губерній чи райхскомісаріятів. УССР ніколи не була, не є і не може бути продовженням Української Народної Республіки, яка під час свого існування була суверенною державою українського народу.

Конституція СССР ґарантує суверенні права російському народові як носієві російського імперіялізму, права компартії зцентралізованої в Москві, права центрального уряду в Москві, права Генерального Прокурора над усіми „республіками", областями і районами, що також сидять в Москві, спираючись на КГБ та інші чинники імперського „правосуддя" і „правопорядку". Ця конституція надає також упревілейоване становище російській мові як „мові Леніна", „єдиної мови для спілкування народів" уярмлених в імперії, мови-засобу „для осягнення здобутків світової науки, культури та цивілізації", а тим самим надає лінґвіцидові обов'язкове „правне" підложжя і завершення.

Тому не шлях лібералізації, демократизації чи еволюції імперії і системи може довести поневолені народи в СССР до їхньої національної мети. Цим єдино можливим шляхом є лише шлях національно-визвольної боротьби революційними методами. Лише цим шляхом український народ зможе відвоювати Українську Самостійну Соборну Державу, як передумову здійснення прав людини!

Немає сумніву в тому, що тільки розвал російської імперії, за що від десятиріч ведуть боротьбу поневолені нею народи, звільнить їх і Україну від усіх лих, що їх несе ця імперія зі собою. Одною з форм вияву того великого процесу є боротьба проти русифікації.

Саме в останньому часі ця вимога прибрала особливої ваги в Україні й інших поневолених країнах.

Нещодавно — у травні 1979 р. відбулася в Ташкенті „всесоюзна науково-теоретична конференція" п.н. „Російська мова — мова дружби і співробітництва народів у СССР", на якій міністер освіти СССР М. О. Прокофєв від імені уряду СССР проголосив напрямні суцільної русифікації на різних етапах шкільництва, у тому зокрема дошкілля, дитячих садків-ясел у поневолених Московією країнах. Уряд СССР кладе наголос на дошкільний вік навчання, щоб російська мова була у поневолених народів, зокрема в їхньої дітвори першою мовою перед рідною! Генсек Л. І. Брежнєв у своєму звернені вимагає тотальної русифікації, як наслідок „заіснування нової історичної спільности совєтського народу" та „об'єктивної конечности спільної російської мови, як мови міжнаціонального спілкування" у російській колоніяльній імперії. Для підкріплення свого становища відмітив вимогу русифікатора В. І. Леніна „зробити так, щоб кожний громадянин нашої країни мав можливість навчитися великої (?) російської мови"

(Продовження буде)

Володимир Шашаровський

ЩЕ ПРО СПРАВИ ТЕАТРАЛЬНІ

У „Свободі" з дня 26-го жовтня ц. р., поміщено статтю пані Софії Наумович п. з. „На театральні теми". Приводом до написання цієї статті послужила згадка в нашій пресі про т. зв. „Театр Люстро" у Філядельфії, який поставив на сцені — як вона далі пише — молодими і переважно аматорськими силами комедію... і т. д. Тут же ми мусимо спростувати, що не переважно, а виключно аматорськими силами. І з того моменту починається непорозуміння і плутанина. Бо раз аматори, то не театр, але як театр, то де ж актори? Бож з акторами, а не з аматорами зв'язана назва театру. Далі, як можна писати авторитетно про речі яких не бачилось, бож авторка проживає у Франції. А писати на підставі — як вона сама пише — двох рецензій, та повірити чомусь на слово авторові анонімної рецензії, яка тільки хвалить, а братися оспорювати рецензію критичну, підписану повним прізвищем рецензента відомого театрального актора, який порушив у своїй рецензії одну з наших наболілих театральних справ, це вже таємниця пані Наумович.

Чи ж нема у ЗСА молодечих театральних ансамблів, які направду заслуговують, щоб про них щось добре написати? Згадати б тільки студію Ліди Крушельницької в Ню Йорку, чи таку ж студію, якою керує Любо Цепинський у Чікаґо. Про їхню направду „каменярську", як вона пише, ролю треба іменно писати, щоб їхні зусилля піддержати хоч морально. Чому брати в оборону невідомих, зате з великими претенсіями та невисокою продукцією аматорів, які шумно назвали себе театром, дезорієнтуючи цією назвою довірливого любителя театру. Ці аматори навіть не потрудились вивчити принаймні як слід своїх ролей. І це називати „каменярською" ролею цього „театру"? Хіба тільки тому, що до нього включилося кілька молодих талановитих осіб. Не кажу вже про те, що репертуар того „театру" побудований на давно переграних, а що найважливіше, давно неактуальних скечах та комедіях. „Люстро", назвавши себе театром", не сповняє „каменярської" ролі, а навпаки, баламутить назвою театр довірливого глядача, який з думкою, що йде до театру, бачить таке, що театром, на мою думку, у ніякому випадку назвати не можна. Розчаровується, а не виховується, як хоче в нас вмовити авторка статті, перестає взагалі до театру ходити. Ось чому рецензент критичної статті, яка авторці чомусь не подобалася, уважав за відповідне порадити такому „театрові" скромнішу назву. Покликування у своїй обороні цієї групи на Мольєра, який, як аматор, вступив до мандрівної трупи, теж не переконливе, бо він вступив таки до професійної акторської групи, а не до трупи, зложеної з самих аматорів. Проте майже всі початкуючі актори, які стали в майбутньому визначними театральними зірками, починали свою акторську працю в низькомистецьких, але професійних трупах. Та тільки починали. Мольєр же як актор не блистів ніколи. Його слава, це слава драматурга, а не актора. Та й не було ще випадку, щоб театр на низькому рівні, хоч би у ньому були найбільш талановиті молоді сили,виріс у мистецьку одиницю.Хіба,що вибрав собі саме такий театр для своєї експериментальної студії талановитий режисер Судячи на підставі бачених вистав, „Люстро", покищо такого не має.

Філософські міркування авторки на право тієї аматорської групи називати себе театром, ті всі вияснення про те, що таке театр в широкому значінні цього слова, та пояснювання слова „ансамбль" у той самий спосіб, це тільки дальша плутанина понять. В українському театральному назовництві, а я думаю, що й у світовому, театр є театром з акторами, а не аматорським гуртком, а „ансамблем" українські театральні професіонали називають в більшості певний гурт людей, який займається театральним ділом переважно з аматорства. Правда, цю назву можуть уживати і професійні театри, як це мало місце з покійним Володимиром Блавацьким, який назвав свій висококваліфікований театр з визначними акторами після Другої світової війни в Німеччині теж ансамблем.

Театри позему „Люстра" театрами не є — хоче цього, чи ні авторка обговореної статті. А якщо аматори з „Люстра" хочуть конечно уживати назви театр, повинні додати прикметник — аматорський, і це було ясно сказано у статті „Щоб не ширилось баламуцтво", яку пані Наумович взяла чомусь під обстріл і не тільки оспорює, але й змінює її сенс. І ще один приклад п. Наумович, що „не професійні"селяни з Оберамерґав звуть своє „пасії" теж театром, однак такого ніколи і ніде не було написано ані в їхніх оголошеннях, ані в програмках і це можуть підтвердити ті, що ті пасії оглядали і ними ближче цікавились і програмки з них мають у своїх архівах до сьогодні.

Та найпікантніше — це закінчення статті, де авторка шкодує „що цей молодечий театрик", як вона його називає, не має змоги вибратися в турне по Европі. Якщо б він поїхав—тоді п-і Наумович могла б переконатися, що писати про речі, яких не бачилось, та без обзнайомлення з театральною дійсністю у ЗСА, журналістові з виробленим іменем таки не випадає.

М. Данилишин

КІЛЬКІСТЬ УКРАЇНЦІВ НА ЕМІҐРАЦІЇ

(Спроба нових дослідів українських скупчень в розсіяні)

(1)

Питання дійсної скількости українців на еміграції стає в нашій діяспорі дуже актуальне, але засаднично ним мало хто цікавиться і ніхто не робить відповідних заходів, щоб дати на нього конкретну відповідь. На сторінках нашої вільної преси дуже часто зустрічаємо принагідні звідомлення про життя й діяльність наших головніших скупчень у різних державах майже всіх континентів, але основно не маємо належних джерел, які вияснювали б загальну кількість наших поселень у розсіяні по всьому широкому світі. Знову ж, коли деколи появляються доривочні звідомлення, то вони в більшости дуже поверховні і, на мою скромну думку, не повні, Тому то уважаю доцільним перевести загальні досліди та підсумки про наші поселення в розсіяні і одночасно пропоную, щоб Секретаріят СКВУ занявся цією справою та поробив належні заходи, щоб устійнити загальний стан української діяспори в розсіяні по різних державах та континентах.

Головніші українські скупчення в різних країнах Европи

У різних країнах Европи є замітні українські скупчення, з яких деякі не дуже чисельні та перебувають вони в досить складних відносинах, але всі ці скупчення дуже активні та зберігають свою національну іднивідуальність. В загальному я наводжу про них дуже обмежені звідомлення, відзначуючи в яких державах вони існують, при тому подаю хотяй приблизні числа подиноких скупчень, щоб у такий спосіб була можливість устійнити бодай приблизний стан нашої еміграції.

Українці в Польщі

Загально відомо, що частина Засяння з містом Перемишлем залишилися під Польщею, а також поважне число Лемків вивезено в глиб Польщі і там вони живуть як окрема етнічна група, яка за їхніми звідомленями начислює понад 250 тисяч душ. Їхня преса подає, що там збереглося яких 300 наших церков, поважне число священиків та монахинь. Серед них ведеться культурно-освітнє життя, і начислюється понад 600 студентів та поважне число інтеліґенції, які хотяй може і в обмежених відносинах зберігають українську мову, культуру, фолкльор і наше народне мистецтво.

Українці в Румунії

Румунська преса подає, що теперішня Румунія має загально 22 мільйони населення серед якого біля 70 тисяч українців, які в основному скупчені в повітах Мармарощини та Доброгужі. За фахом є там найбільше число селян, але є також замітне число лісорубів та фабричних робітників. Між ними є деяке число інженерів та державних службовців, а навіть артистів та народних вчителів. Ці ж самі пресові звідомлення подають, що там є можливості навчання української мови і не помічається там гострих переслідувань релігійного культу.

Українці в прибалтійських державах

У Литві, Латвії та Естонії живе загально понад 100 тисяч українців, себто таких, що під час останнього перепису населення заявили себе українцями, бо є ще поважне число таких, які, мабуть, проміняли своє походження на т.зв. совєтську національність. Правда, ця справа вимагає належних дослідів, бо число тих поселень є досить велике і тому не можна ставитися байдужче, а треба шукати зв'язків і належних вияснень.

Українці в скандинавських країнах

У скандинавських країнах — Швеція, Норвеґія і Данія — також є невеликі своїм числом українські скупчення, хоч вони не є належно зорганізовані, але поселенці вдержують між собою особисто-приватні зв'язки, одначе ми не спроможні подати бодай приблизне число українських поселенців. Замітним, одначе, є те, що в минулому році у Швеції появився український квартальник п.н. „Скандинавські вісті", в якому подано заклик для скликання „З'їзду делеґатів українських громад", щоб у цей спосіб започаткувати свою центральну організацію. Ці заходи треба всебічно підтримати. Виходячи з загальних даних у скандинавських державах можна начислювати приблизно 15 тисяч осіб.

Українці в Юґославії та Хорватії

В Юґославії оселилася найстарша українська еміграція в країнах Европи, там вона поселилася, ще в 1768 році, коли ті землі належали до Австрії. Помітніші українські скупчення находяться в таких місцевостях: Бачко, Руський Керестур, Новий Сад, Дьорове та Коцур, і в сусідніх з ними місцевостях в яких живе понад 180 тисяч громадян українського походження, що творить окрему етнічну групу, серед якої є чинні українська Церква та громадсько-культурне життя, мають свою пресу та плекають наше народне мистецтво.

З ними мають зв'язок українські скупчення в Хорватії, одна із союзних республік теперішньої Юґославії, які також проявляються в організаційному житті і зберігають мову, фолкльор та традиції.

Українці в Чехо-Словаччині та Мадярщині

Замітна група наших поселенців проживає в Чехо-Словаччині, але про неї маємо дуже скупі звідомлення, хоч можна припускати, що в границях цієї сателітної держави живе приблизно 30 тисяч душ українського походження, бо значна частина з них поселилася там ще після закінчення Першої світової війни та набула там університетську освіту, з яких деяке число після закінчення Другої світової війни виїхало на інші поселення, а ті що залишилися пристосувалися до існуючих там відносин.

У Мадярщині, головно в пограничній зоні з Закарпатською Україної, є теж українські скупчення, але їхня діяльність дуже обмежена і не можна устійнити бодай приблизного числа їхньої скількости.

Українці в Німеччині, Франції, Англії, Австрії, Італії, Бельгії і Голляндії

Замітніші числом і дуже активні українські скупчення находяться в Німеччині, Франції та Англії, чинно діють українські церкви, наукові інституції, преса, та поважне число нашої інтеліґенції, яка очолює наш визвольний та науково-мистецький рух. Числом менші наші скупчення в Австрії, Італії, Бельгії та Голляндії, але всі вони є дуже активні та провадять багатогранну діяльність в розбудові поодиноких громад, які наявно обстоюють історичні права нашої мовчазної церкви і нашого нескроненого народу. Загальне число українців у повищих державах начислюєся понад 100 тисяч душ, що між собою співпрацюють та вдержують зв'язок із всіма нашими скупченнями в розсіяні.

Українські скупчення в Казакстані

З розмислом подаю також і цю нотатку, що її наводить київський журнал „Україна", в якому подається, що в Казакстані живе поважне число українських поселенців, яке може становити понад 250 тисяч осіб, вони поселені там окремими і досить чисельними групами. Журнал цей подає, що лише у Кустанайській області живе около 170 тисяч українських поселенців, які творять п'яту частину всього населення, а треба сподіватися, що таких поселень в областях Далекого Сходу є багато більше, і треба ними поцікатитися та зібрати докладніші звідомлення про їх скількість, про їх стан життя та про стан їхнього побуту.

(Продовження буде)

ПРЕЗИДЕНТ СКВУ...

(Закінчення зі стор. 1)

прізвища яких подано в меморіялі.

Копії меморіялів передано також до декілька місій західніх країн до ЮНЕСКО.

Президента СКВУ супроводив до ЮНЕСКО голова Українського Центрального Громадського Комітету у Франції, д-р Я. Мусіянович, який продовжуватиме ці заходи в директора Відділу Прав Людини ЮНЕСКО, Кареля Васака.

У дні 24-го жовтня ц.р. відбулось засідання новообраного складу Управи УЦГК Франції, в якому взяв участь президент СКВУ. Обговорено справу поширення на терені Франції заходів за деколонізацію СССР, співпраці із Закордонним Представництвом Української Суспільної Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод в Києві, та цілої низки справ спрямованих на скріплення співпраці УЦГК Франції з СКВУ.

Цього ж дня в Бібліотеці ім. С. Петлюри, президент СКВУ виголосив доповідь для українського громадянства Парижу на тему „Проблеми української діяспори і СКВУ".

На терені Франції президент СКВУ М. Плав'юк відвідав такі установи: Европейський відділ НТШ і Редакцію Енциклопедії Українознавства — де з головним редактором проф. В. Кубійовичем і д-р А. Жуковським — секретарем, обговорив справи пов'язані з виданням англомовної енциклопедії та використання недавно виданої карти України; З проф. д-р В. Яневим, ректором УВУ обговорив справу можливостей влаштування наукової конференції для посилення вживання української мови нашою спільнотою поза межами України та вишколу вчителів для українських шкіл в країнах поселення української спільноти; З проф. О. Кульчицьким та проф. Т. Волошином переведено розмови про збереження дії КОДУС-у та збільшення участи студентів з Канади і ЗСА в літніх курсах УВУ;

В-во „Українського Слова", де перевів розмови з директором того В-ва, інж. В. Малиновичем та членами Управи Української Національної Єдности;

Із Леонідом Плющем, представником УСГСВГУ на Европу та устійнив з ним співпраці і допомоги на його дію в згоді з постановами III Конгресу СКВУ;

Редакцію польського журналу „Культура", яка неодноразово виявила зацікавлення і прихильність до українських справ.

У Німеччині президент СКВУ відвідав Владику Платона, Екзарха Українців Католиків в Німеччині та о. протопресв. Паладія Дубицького, який заступив відсутнього Владику Ореста, керуючого справами Української Автокефальної Православної Церкви в Західній Европі.

У Мюнхені президент СКВУ відбув розмови з головою КОУГЦУ ред. С. Мудриком, відвідав ЦПУЕН і з головою Управи мгром А. Мельником устійнив справи ведення акції деколонізації СССР на терені Німеччини, підготови до Мадридської конференції, справи суспільної опіки та фінансової піддержки для СКВУ з терену Німеччини.

Крім того президент СКВУ мав змогу відвідати УВУ, УТГІ й будинок Т-ва „Рідна Школа", який приміщує інтернат для приблизно 30 дітей в шкільному віці.

У дні 28-го жовтня 1979 р. Спілка Українських Журналістів зорганізувала в залі Українського Католицького Собору в Мюнхені зустріч з громадянством, на якій президент СКВУ виголосив доповідь до численно зібраної громади на тему „За скріплення дії української спільноти на еміграції у світлі існуючи потреб і можливостей."

Численна участь дискутантів виявила велике зацікавлення та позитивне наставлення до праці СКВУ і готовість піддержати її включно з фінансовою допомогою.

Відвідуючи Радіостанції „Свобода" і „Вільна Европа", які приміщуються в Мюнхені, президент СКВУ познайомився з редакціями українського, білоруського і польського відділів. Відчувається пекуча потреба поробити негайно заходи для поширення діяльности українського відділу, який ані своїм чисельним складом ані умовинами праці не має змоги виконати повністю ті обов'язки, які він має супроти слухачів в Україні та української спільноти в вільному світі.

Українська і польська редакції провели інтерв'ю з президентом СКВУ, яке передано для слухачів в Україні, Польщі та інших країнах Сходу Европи.

На протязі дуже короткого часу перебування в Англії, президент СКВУ мав змогу лише зустрінутись з головою Об'єднання Українців у Великій Британії, Андрієм Костюком і довідатися про діяльність ОУВБ та поінформувати його про намічені справи в діяльності Президії Секретаріяту СКВУ.

Відвідини президента СКВУ українських установ Західньої Европи вказують на потребу посилення дії громадських установ в тих країнах, на можливості скріплення їхньої дії на зовнішньому відтинку та потребу кращої координації і включення в дію українських громадських організацій ширшого кола української громади.

Українці Західньої Европи домагаються посилення дії СКВУ на допомоговому відтинку. Бракує фондів і мережі станиць, які б своєчасно могли заопікуватись українськими емігрантами чи втікачами з України і східньоевропейських країн.

Відрадними явищами слід вважати продовжування активної дії Сарсельського наукового осередку. посилення дії Українського Вільного Університету та велике зацікавлення створенням української середньої школи в Німеччині. Там є справді догідні можливості відкрити таку школу, але успішне переведення того великого задуму вимагає тісної співпраці нашої спільноти по обох боках океану, щоб тій школі забезпечити висококваліфікований учительський склад, доплив учнів і врешті фінансові засоби. В цій справі досвід мадярської, литовської і лотиської середніх шкіл, які успішно діють через довгі роки — вказує, що при твердій волі і бажанні нашої громади — цей задум може бути успішно зреалізований.

Сімон Візенталь...

(Закінчення зі стор. 1)

му казкового 'врятування' Візенталя, додавши те, про що згаданий пан мовчить. Так, після докладного вивчення обставин з'ясувалось, що Візенталь перейшов на службу до нацистів, після чого йому було подаровано життя".

Навівши таку широку цитату з американської газети, Савцов зробив ствердження, що, мовляв, Візенталь був „прислужником гестапо" тоді, як руки „його хазяїв" були „по лікоть в крові євреїв".

Щоб створити враження, що Візенталь „запроданець", майстри від совєтської пропаганди нав'язали йому тепер службу в американському Центральному Розвідувальному Управлінні („Сі-Ай-Ей"), бо він, на думку КҐБ, мусів „перекинутись до тих, які поставили собі за мету розгул антирадянських підступів". Звідси, тобто з американської розвідки, Візенталя „перепродали", твердить автор статті, ізраїльській розвідчій службі. Савцов каже, що можна б ще багато більше розповісти про Візенталя, як він, наприклад, „веде шпигунсько-диверсійну діяльність проти СРСР й інших країн соціялістичної співдружності, і про те, як він 'пришиває' ярлик антисеміта кожному своєму опонентові, і про те, як він наживає гроші на легковірності жертв нацизму". Але, — каже Савцов, — тим разом „ми хотіли б підкреслите інше: „експертом, у справах радянських євреїв' на хвилях 'Голосу Америки' виступає колишній улюб ленець гестапо, а сьогодні активний компаньйон так званого єврейського відділу ЦРУ".

Далі автор, вже за звичкою і заученою у КҐБ формулою переходить до нападів на названі радіостанції, на Інститут по вивченню Східньої Европи, на самвидав, „Німецьку Хвилю", на „сумної слави сіоніста і радянолога Л. Шапіро", який на думку автора, є агентом англійської розвідки, на „гітлерівських недобитків", які займають високі пости у „Радіо Свобода" і на інші інституції та на осіб, які затруднені в західніх інформаційних службах.

Їх усіх Савцов називає „нечистоплотними", які не вартують уваги, але чомусь він їм присвятив довгу, бо аж на шість шпальт статтю на сторінках „Радянської України".

У СССР...

(Закінчення зі стор. 1)

пондента „Сучасности", С. Караванський цілком здоровий фізично і духово. Він також висловив думку, що покищо не буде включатись у жадну політичну групу.

У неділю, 2-го грудня, Караванські були в українській католицькій церкві св. Варвари у Відні, де їх сердечно привітав Владика Мирослав Марусин, Апостольський Візитатор, який тоді перебував в столиці Австрії.

У Відні були також кореспонденти УІС „Смолоскипу", „Радіо Свободи" та ряду українських газет. Кореспондент „Радіо Свобода" перевів довше інтерв'ю з Караванським для передачі в Україну. Розмовляючи із журналістами Караванський заявив, що є нові докази на те, що це таки совєтське НКВД розстріляло біля 10, 000 польських офіцерів і вояків біля Катиню.

Перекладачем для Караванських у Відні був Богдан Нагайло, якого для цієї праці заанґажувала Міжнародна Амнестія.

ШАХ ПАГЛЕВІ...

(Закінчення зі стор. 1)

два-три члени персоналу американської амбасади — це працівники Центральної Розвідчої Агенції (Сі-Ай-Ей) і погрожували, що тих і може інших закладників судитимуть „за шпигунство". Це викликало обурення з боку ЗСА.

У неділю в Тріполі, Лівія, натовп мусулманів напав на американську амбасаду і спалив частину будинку. За останніми інформаціями не було вбитих, ані поважно поранених. Уряд ЗСА вніс гострий протест.

Протягом неділі та понеділка, 2-го і 3-го грудня, населення Ірану шляхом референдуму голосувало над проєктом нової конституції, яка пропонує передати фактичну владу в руки мусулманських релігійних провідників, а зокрема Аятолли Хомейні. Хоча має існувати парлямент і цивільний уряд з президентом і прем'єром, то на ділі влада була б в руках Хомейні.

Волею Всевишнього загинув 30-го листопада 1979 р., в автовій катастрофі, на 66-му році життя

бл. п.

ІВАН БОЙЦУН

колишній член ОУН в Золочеві, директор Маслосоюзу в Жидачеві та кількакратний голова Філії УККА в Трентоні і член УНСоюзу.

Горем прибиті:

АННА — дружина
АНЯ — донька з мужем ЧАРЛЬСОМ САВИЧЕМ і синами ЧАРЛЬСОМ і МИХАЙЛОМ
МАРІЯ САБАТ і СТЕФА ТУРКЕВИЧ — сестри з родинами
МИХАЙЛО і РОМАН — брати з родинами
КАТЕРИНА і БОГДАН КОВШЕВИЧІ — шваґри
Близша і дальша Родина в Україні, Польщі, Канаді, ЗСА

просять Приятелів і Знайомих про молитви.

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 28-го листопада 1979 року, по довгій недузі, упокоїлась в Бозі, наша Найдорожча і Незабутня БАБУНЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

КЛЯВДІЯ ГЛЯНЬКО

народжена в Полтаві, Україна,
проживши тернистий шлях свого трудолюбивого життя.

ПАНАХИДИ — в суботу і неділю, 1-го і 2-го грудня 1979 р. в похоронному заведенні Mc Nerney Burnadz, 371 Lakeview Avenue, Clifton, N.J., о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН в понеділок, 3-го грудня 1979 р., о год. 9:30 ранку до Церкви-Пам'ятника св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж. де буде похована на українському православному цвинтарі св. Андрія.

Горем прибиті:

внучка — КАМІЛЯ СМОРОДСЬКА з чоловіком МИРОСЛАВОМ
правнучка — ОЛЯ
та ближча і дальша Родина в ЗСА і в Україні

Українська Православна Федеральна Кредитівка у Ню Йорку

ділиться невимовно сумною вісткою з своїми Членами та Українською Громадою, що 19-го листопада 1979 року, цілком несподівано, відійшов у Вічність

бл. п.

ЛЕВ КУДЕЛЯ

наш довголітній член Дирекції, скарбник та керівник канцелярії.

Усі ми у великому смутку, втративши вартісну та добру Людину.

Опечалену Родину Покійного просимо прийняти наші найщиріші співчуття.

ДИРЕКЦІЯ КАНЦЕЛЯРІЇ

В П'ЯТУ ДУЖЕ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Невіджалуваного МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п. інж.

РОМАНА КОЧЕРЖУКА

відправиться

СЛУЖБА БОЖА

в неділю, 9 грудня 1979 р., о 12-ій год. дня в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Просимо згадати в молитвах нашого Найдорожчого Покійного.

У смутку:

дружина — ІРЕНА
донька — МАРІЯ з чоловіком БОГДАНОМ ШАНДОРОМ
та донею ХРИСТИНОЮ РОМАНОЮ

КУТОК СЕНЬЙОРІВ УНС

Допомога один одному

Один з наших сеньйорів, мешканець в Елленвіллі, знаний зі своїх великих пожертв на громадські цілі, чомусь не відповів на анкету Ч.3, що її розіслала Управа Об'єднання Сеньйорів УНС до всіх сеньйорів, які зголосили своє бажання замешкати на старші роки серед своїх ровесників, під одним дахом у плянованому від кількох літ Осередку Сеньйорів УНСоюзу. На нашому довгому списку, який бажає пригорнутися до свого гурту, наш сеньйор з Елленвіллу був записаний як один з перших і від нього Управа Об'єднання розпочала прослідкувати причину браку відповіди його та інших кількадесят сеньйорів, на заклик Управи Об'єднання надіслати додаткові інформації, потрібні нашим будівничим до здобуття відповідного кредиту на будову дому українського сеньйора. Першу перешкоду до порозуміння з нашим Елленвільським сеньйором усунено легко, виявлено, що перші три цифри телефону подані власноручно нашим сеньйором були перекручені — замість 647 подано на зголошенню-заяві в справі помешкання в осередку сеньйорів три цифри тел. 674. На другий день (першого дня, по спростованню помилки з числом тел. ніхто на телефонічний дзвінок не відповідав). „Оперейтор" із телефонічної компанії чемно повідомила, що число телефону, на яке ми дзвонимо — тимчасово не функціонує. На прохання Управи Об'єднання Сеньйорів УНС наші сеньйори, котрі мешкають в тій околиці, зобов'язались особисто розвідати, що діється з нашим самітнім сеньйором з Елленвіллу.

Американці з „діда-прадіда" справляються краще зі своїми самітніми сеньйорами, які перестають відзиватись на листи і телефони. Якщо зареєстрований у них сеньйор не відповідає щодня в умовленій годині на телефон, по двадцяти дзвінках до нього з'являється поліція з приязним запитанням, як даний сеньйор почувається і чи він не потребує якоїсь допомоги. В цей спосіб, як подає кінгстонський щоденник з дня 16-го жовтня ц. р., урятовано від несподіваної смерти понад сто сеньйорів в повіті Улстер, Н. Й., відколи зорганізовано 1977 року цього роду допомогу старшим віком людям, фінансовану Нюйоркським стейтом.

Активні сеньйори, які зголосяться добровільно взяти під 24 годинну телефонічну опіку 5 до 7-ох пасивних сеньйорів, то значить зобов'яжуться до них щодня потелефонувати, зокрема до самітних — обмінятися з ними кількома теплими, приязними словами, або повідомити найближчу поліційну станицю, якщо з різних причин неможливо порозумітись телефонічно з сеньйором, приналежним до цієї сеньйорської „телефонічної взаємодопомоги" — отримають 144 доляри місячно на покриття коштів телефону. Може декому з українських сеньйорів удалось би скористати з цієї місцевої „телефонічної взаємодопомоги", однак, без пересади можна ствердити, що наші сеньйори не використовують як слід різного роду допомоги, що їм пропонують американські місцеві, стейтові та федеральні установи. На одно з питань нашої анкети ч.3, чи даний сеньйор буде користати з державної фінансової допомоги, тільки щодесятий сеньйор відповів, що так.

Така відповідь, що 90 відсотків наших сеньйорів належать до групи фінансово самовистачальних є відрадним явищем, якщо наші сеньйори міряли свої фінансові спроможності американськими, життьовими стандартами. Щоб допомогти нашим сеньйорам в їхніх часто-густо трудній життьовій ситуації, притаманній людям старшого віку, 5-ий З'їзд Сеньйорів УНС одноголосно ухвалив м. ін., резолюцію-звернення до Головного Уряду УНС в справі відкриття постійного, окремого уряду діловода-координатора в УНС. Удачно підібраний діловод-координатор для сеньйорських справ допомагав би безпосередньо, або за посередництвом місцевих клюбів наших сеньйорів, Управи Об'єднання Сеньйорів УНС нашим сеньйорм розв'язувати трудніші їх життьові проблеми, якщо попавши в біду вони не будуть в стані самі з нею справитись. Цей же діловод, володіючий добре українською та англійською мовами, з виробленим почуттям громадської відповідальности та національного обов'язку інформуватиме впору про всі актуальні, правні можливості та допомагатиме діставати всяку належну нашим сеньйорам допомогу від Уряду, охоронятиме наших сеньйорів перед проявами дискримінації з огляду на вік, національне походження чи мовні трудноші сеньйорів з боку бюрократів.

Одначе тому, що дотепер немає виразної згоди УНС на цю концепцію, немає відповідної, охочої до цієї праці особи, немає грошей на відповідну платню для доброго діловода — нашим сеньйорам покищо нічого іншого не залишається, як далі самотужки справлятись зі своїми проблемами, або зголошувати трудніші справи до Управи Об'єднання Сеньйорів УНС, яка в міру своїх сил старатиметься допомогти, кому треба. Незалежно від сказаного, Управа Об'єднання Сеньйорів УНС з вдячністю прийме всі дописи і пропозиції наших сеньйорів у порушених вище справах.

Мгр Микола Аврамчук,
Голова Управи Об'єднання Сен. УНС

Сизокрилі орли бандуристи прилетіли до Чікаґо

Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка під час свого виступу в Чікаґо

„Батьку Отамане! Сизокрилі орли — бандуристи!..."

Такими словами голова Філії УККА д-р М. Харкевич привітав диригента та членів Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка під час виступу в Чікаґо. Це бу останній з п'ятнадцяти виступів ювілейного концертового турне по ЗСА і Канаді з нагоди 60-ліття заснования Капелі ще в Україні.

Виступ Капелі відбувся у неділю увечері, 21-го жовтня 1979 р. у виповненій великій авдиторії Лейн Техникал.

На летючках, в оголошеннях, у програмці й навіть на новій платівці Капелі Бандуристів подано старі фотографії Капелі. Але публіку чекала мила несподіванка. На сцені появилася відмолоджена і поширена Капеля у нових строях — неначе зовсім нова Капеля. На сцену зайшли молоді бандуристи-козаки (близько п'єтдесяти). Де-не-де між цими молодими видно було кілька сивоголових орлів — це старі кобзарі, які, зберігаючи і прославляючи бандуру через бурі, страхіття комунізму й гітлеризму та війни, зуміли передати і бандуру і любов до неї своєму другому і третьому поколінню вже за межами рідної землі. Вони також колись, 40-60 років тому, були молодими і довгочубими, як тепер їхні молодші побратими.

Отаман-диригент махнув рукою, бандуристи вдарили по струнах... Мелодії бандур та співу не раз піднімали душі немов на крилах, не раз стискали серце до сліз, не раз безмежно зворушували почуття радости аж до вигуків „Браво", „Біс", та ще раз... ще раз, які не вгавали.

Після першої частини програми, сцену заповнили квітами представники установ та організацій. Між привітами були: від філії УККА, Українських Торговельників, хору „Сурма", від дитячого хору „Молода Думка", від СУМ-А, Пласту та від ОДУМ-у і його ансамблю бандуристів, засновником якого і першим керівником в Чікаґо був диригент Г. Китастий.

Ансамбль бандуристів ОДУМ-у в Чікаґо дав поштовх до створення інших гуртків бандуристів по більших і менших містах ЗСА і Канади. Пізніше постали і кобзарські табори на оселях молоді, де згодом члени Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка були інструкторами. Це там, між рядами організованої молоді, зокрема з ОДУМ-у, Пласту і СУМ-у, славна капеля готувала й одержала свою зміну.

Сьогодні в Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка є три покоління не тільки віком, але і родом. Наприклад: найстарший — це диригент, віртуоз і композитор Григорій Китастий — 72 роки, племінник Петро Іванович Китастий та син Петра, 20-літній Юліян Китастий. Наймолодшим членом Капелі є Тарас Махлай, якому недавно сповнилося 16 років.

Хоча осідок Капелі знаходиться у Детройті, члени з'їжджаються на проби з різних місцевостей ЗСА і Канади, з Клівленду, Торонто і навіть з Чікаґо: Петро Черняк і Василь Деркач, одумівці з Чікаґо, регулярно їздять за 330 миль на проби до Детройту. На концертове турне до Капелі приєдналися два члени із самого побережжя Тихого океану, з Сан Дієго, Каліф., а саме: Богдан Климкович та Віктор Григорович Китастий.

Бути членом Капелі не є легкозаслуженою славою. Бути членом Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка вимагає більше, чим звичайної любови до українського народного інструменту та музики. Бути членом Капелі вимагає безмежної любови та багато жертвенности. Членам Капелі постійно треба працювати над собою, вправляти та їздити на проби. На час концертового турне треба закрити свою канцелярію, звільнитися з роботи чи відірватися від студій — треба залишити свою родину та бути два-три тижні постійно в дорозі. Сизокрилим орлам-бандуристам належиться велике признання за їхню відданість. Адміністрації Капелі та місцевим чікаґським організаторам належиться щире спасибі. Добре було б, щоб у майбутньому, на програмках і обкладинці платівки, ми бачили найновіше фото Капелі Бандуристів з підписами її членів.

Репертуар Капелі є різноманітний. Програма концерту включала твори різних українських композиторів, різних часів. „Пісню любови", тобто пісню Ф. Лоя з фільму „Love Story", у другій половині програми, повторено з уваги на безупинні оплески авдиторії. Після вичерпання 18 точок програми, на вимогу оплесків публіки, бандуристи виконали ще кілька пісень. Накінець, Капеля заграла пісню пророка України Тараса Шевченка. Г. Китастий раптом обернувся до публіки, і під його диригентурою всі в авдиторії, разом з капелею кілька хвилин об'єднані словами Шевченка, проспівали: „Реве та стогне..."

Ол. Пошиваник

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Д-р Олександер Сосенко — новий український лікар в Чікаґо

З приємністю інформуємо українське громадянство, що в червні цього року д-р Олександер Сосенко успішно закінчив свої медичні студії в Іллінойському університеті, одержав ши диплом доктора медицини.

Д-р Олександер Сосенко

Д-р Сосенко син д-ра Романа і Галі, з дому Гринюк з Джолієту, народився 13-го січня 1954 року в Бруклині, Ню Йорк, де його батько провадить лікарську практику.

Народну і середню школу Кармелітів у Джолієті він закінчив з відзначенням.

Від першої кляси до цієї пори, коли він склав матуру, щосуботи Олесь доїжджав до Школи Українознавства. Крім цього він належав до Українського Пласту та відбув багато новацьких і юнацьких таборів. Він також вивчав гру на фортепіяні в Джолієтській консерваторії та грав на саксофоні в духовій шкільній оркестрі. У висліді групових та індивідуальних змагань здобув багато нагород. Крім своїх шкільних занять, д-р Олесь Сосенко займався спортом-відбиванкою, їздою на водних лижах, „Скуба дайвінг", а зимою їздив на лещатах. До його улюблених занять належить також форографія, композиція і побільшування.

Після закінчення середньої школи, свої передмедичні студії він закінчив у Льойола університеті, в 1975 році отримавши ступінь бакалавра з відзначенням „магна кум лявле".

У цьому ж році його прийнято на медицину в Іллінойському університеті, де, 24-го червня він отримав докторат з медицини. З початком липня ц.р., д-р Олесь Сосенко розпочав резидентуру внутрішньої медицини в Іллінойському університетському шпиталі.

Д-р Олесь Сосенко має ще брата д-ра Юрка, який закінчив вже два роки спеціялізації з урології в Пресбітерянському шпиталі, Сант Лукс та дві систри — Марту, яка почала медсистерську школу в Сан Лукс шпиталі та Лідію, що закінчила рік середньої школи в Джолієті.

Після своєї ґрадуації д-р Олесь заручився із студенткою медицини Марусею Шарбанюк, яка є також надзвичайно здібна і пильна, а передусім добре вихована в українсько-релігійному дусі, що дає запоруку, що вона буде не тільки доброю дружиною, але і доброю лікаркою-партнеркою.

Д-р Олександер Сосенко та його батьки є членами 399-го Відділу УНСоюзу.

д-р Павло Пундій

Видатний студент медицини — Данко Бойчук

Із Трентонської громади вже вийшло багато професіоналістів. На жаль усі вони поселились поза цим містом.

Данко Бойчук

Данко, син Лізи та Івана Бойчуків, народився у Трентоні, Н. Дж. Тут він закінчив школу Ювінг з найвищими відзначеннями, школу Українознавства при парафії св. Юрія Переможця, а також передмедичні студії у Ратгерському університеті, також з найвищими відзначеннями.

Як визначного студента його прийнято до декількох медичних шкіл. Він вибрав медичну школу у Вандербліт університеті в Нешвілл, Теннесі, де навчається уже другий рік. Його амбіцією є закінчити медицину, стати лікарем і допомагати хворим людям. Тому, що він пильний і здібний студент — до нього має довір'я декан цього ж університету, в якого канцелярії працює Данко Бойчук.

Родина Богдана — батьки, сестра Ліля і він сам є членами 245-го Відділу УНСоюзу.

Мартинович
секеретар 245 Відділу

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 4 — 79

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Відд.	Прізвище, ім'я	Сума
25	Стангл В.	1.50	25	Бодлак О.	5.40
25	Чаус В. Т.	4.90	25	Гивель В.	2.65
25	Швидка О.	4.55	25	Музика Г.	5.30
25	Масаковська	4.20	25	Шебунчак Б. С.	5.30
25	Сісун В.	3.45	25	Бараболяк Р.	2.60
25	Д-р Шебунчак С.	4.05	25	Бараболяк М. А.	2.60
25	Д-р Шебунчак Б. Д.	4.05	25	Бараболяк Д. М.	2.60
25	Шебунчак Р. Т.	4.05	25	Бурик Г.	5.20
25	Д-р Я. Музичка	11.40	25	Тритяк О.	5.20
25	Д-р М. Стець	3.90	25	Д-р Тритяк Й.	5.20
25	Бачинський М. Д.	7.50	25	Сливоцький А.	2.60
25	Занко М.	6.90	25	Смик Л. М.	7.80
25	Стецюк Ю.	3.15	25	Д-р Р. П. Смик	7.80
25	Калинич Л. Е.	6.00	25	Бурдіо В.	5.00
25	Музичка І.	12.00	25	Шолдра Д.	5.00
25	Галібей Р.	5.00	25	Штогрин Д. М.	5.40
25	Лепкалюк М. М.	28.50	25	Сессін О.	5.00
25	Ільків М.	2.80	25	Микитчак А.	5.00
25	Стецюк М. К.	2.80	25	Микитчак М.	5.00
25	Левицький Й.	2.75	25	Смик Е. Б.	3.45
25	Близнак Н. Д.	2.75	25	Смик М. Р.	3.45
25	Д-р Стець В. Ґ.	2,70	25	Смик Р. М.	3.45
25	Бодлак М.	5.40	25	Тритяк А.	3.20

Сума проголошених чеків	$ 238.50
Раніше проголошених	$55,114.29
Разом	**$55,352.79**

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЕВА ЯМЕЛЬСЬКА, членка УНС Відд. 38 св. Миколая в Обурн, померла 24 жовтня 1979 р. на 76-му р. життя. Нар. 1903 р. в Лісько, Зах. Україна; членкою УНС стала 1941 р. Залишила у смутку дві сестри: Анну і Міру, двох братів: Стефана і Федора з родинами. Похорон відбувся 27 жовтня 1979 р. на цвинтарі св. Йосифа у Флемінгу, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ВІРА РОГОВСЬКА, членка УНС Відд. 14 Т-ва Чорноморська Січ в Нюарку, Н. Дж., померла на 60-му році життя. Нар. 1919 р. в Миргороді, Україна; членкою УНС стала 1979 р. Залишила у смутку чоловіка Володимира, сина Юрія, дочку Ларису, 4 внуків, маму Тетяну і сестру Софію в Польщі. Похорон відбувся 11 жовтня ц. р. на цвинтарі в Бавид Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
М. П. Отрок, секр.

ЮРІЙ СВІСТЕЛЬ, член УНС Відд. 245 Т-ва Запорозька Січ в Трентоні, Н. Дж.,помер на 63-му р. життя. Нар. 1917 р. в Головчинці, Зах. Україна; членом УНС став у 1949 р. Залишив у смутку дружину Ірину та синів д-ра Александра з дружиною і д-ра Данила. Похорон відбувся 13 жовтня 1979 р. на цвинтарі св. Андрія в С Бавид Бруку.

Вічна Йому Пам'ять!
М Мартиненко, секр.

ОЛЕКСА ДЕМЧЕНКО, член УНС Відд. 70 в Джерзі Ситі, Н. Дж, помер 29 жовтня 1979 р. на 85-му р. життя. Нар. 1894 р. в Україні; членом УНС став у 1950 р. Залишив у смутку дружину Юлію. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в С. Бавид Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Микола Шеремета, секр.

МАРІЯ ВОВК, членка УНС Відд. 200 Т-ва Вільна Україна в Озон Парк, Н. Й., померла 14 жовтня 1979 р. на 83-му р. життя. Нар. в с. Понятин, пов. Рогатин, Зах. Україна; членкою УНС стала 1934 р. Залишила у смутку сина Михайла і дочку Ольгу з родинами та ближчу і дальшу родину в Америці й Україні. Похорон відбувся 17 жовтня 1979 р. на Голі Ровд цвинтарі у Вестбури, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Пригода, секр.

СОФІЯ ПАРАЩУК, членка УНС Відд. 322 Сестрицтва Пресвятої Діви Марії в Мейплвуд, Н. Дж., померла 24 жовтня 1979 р. на 80-му р. життя. Нар. 1899 р. в Україні; членкою УНС стала 1934 р. Залишила у смутку дочку Теклю, внучку д-р Джо-Еллин та внуків капітана Йосифа і Марка. Похорон відбувся 27 жовтня 1979 р. на цвинтарі Гейт оф Гевен в Іст Гановер, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Андрій Кейбіда, секр.

СОФІЯ БАКУМ, членка УНС Відд. 152 Т-ва Вільна Україна в Ірвінґтон, Н. Дж., померла 23 жовтня 1979 р. на 88-му р. життя. Нар. 1892 р. в Підгірцях, пов Золочів; членкою УНС стала в 1935 р. Залишила у смутку чоловіка Івана, сина Володимира, дочку Ірену, 5 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся 26 жовтня 1979 р. на Голлівуд Меморіял цвинтарі в Юніон, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Ірена Бакум секр.

ІВАН ПОТУЧКО, член УНС Відд. 163 Т-ва Єдність у Філядельфії, Па., помер 9-го жовтня 1979 р. на 84-му р. життя. Нар. 1896 р. в Терлівцях, пов. Перемишль, Україна; членом УНС став у 1918 р Залишив у смутку 2 братанків: Мілтона і Йосипа та кузена Михайла з родинами. Похорон відбувся 13 жовтня 1979 р. на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Теодор Дуда, секр.

ЕМІЛІЯ БАБСЬКА, членка УНС Відд. 158 ім. Богдана Хмельницького в Брукліні, померла 11 жовтня 1979 р. на 64-му р. життя. Нар. 1915 р. в Гайдовка, п. Теребовля, Зах. Україна; членкою УНС стала 1952 р. Залишила у смутку дочку Осипу, сина Стефана, внука та сестру Антонію. Похорон відбувся 18 жовтня на цвинтарі Кальварія в Лонг Айленд Ситі.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа

СЕРГІЙ ЗАГРЕБЕЛЬСЬКИЙ, член УНС Відд. 114 св. Володимира в Чікаґо, помер 19 жовтня 1979 р. на 78-му р. життя. Нар. 1901 р. у Стефанівці, Україна; членом УНС став 1966 р. Залишив у смутку дружину Елізабет, сина Миколу і 2 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд в Чікаґо.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ЮЛІЯ ШИБОВСЬКА, членка УНС Відд. 7 ім. Дмитра Капітули в Мек Аду, Па., померла 2 жовтня 1979 р. на 86-му р. життя. Нар. 1893 р. в Україні; членкою УНС стала 1939 р. Залишила у смутку дочку Марту, синів: Николу, Стефана й Івана та 8 внуків. Похорон відбувся 6 жовтня на укр. кат. цвинтарі св. Марії в Мек Аду, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Гелена Словік, секр.

МИХАЙЛО ВАСЧУК, член УНС Відд. 217 св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., помер 6-го жовтня 1979 р. Членом УНС став у 1944 р. Залишив у смутку дружину Софію, сина Еліота, 2 дочки: Джойсі і Шарон, 6 внуків, брата Івана і сестру Анну. Похорон відбувся 10 жовтня 1979 р. в Вайт Гейвен, Рочестер, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Т. Кубарич, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 8-го ГРУДНЯ 1979 р.

АМСТЕРДАМ, Н. Й. Річні Загальні Збори Т-ва ім. І. Франка 266-ий Відд., о год. 7:30 веч. в домі Укр.-Амер. Горож. Клюбу при 3-5 Теплер вул. На порядку: вибір Управи на 1980 рік, внески, запити та дискусія. Приявність всіх чл. обов'язкова. — С. Коґут, предс., М. Кривулич, кас., В. Варшона, секр.

● РОЗШУКИ ●

ПОШУКУЮ
ЮРКА КОЗІВА
У 1947 р. перебував в Інґольштадті (Німеччина), Баварія, грав у футбаль (разом з товаришем (Бльондин), обидва були славні футболісти). Грав в дружині „Сокола" Ф. Пошукує партнер з грища. Писати до:
EDMUND
P.O. Box 337
Anchorage, Alaska 99510
U.S.A.

ПОШУКУЮ
КОНДРАТА СТАЙНБОРНА
(Steinborn), уродж. 1925 р. в Бидґощі, Польща. Останньо, у 1948 р., бачили його в Інґольштадті, Баварія — Німеччина. Прошу сконтактуватися з товаришем.
EDMUND
P.O. Box 337
Anchorage, Alaska 99510
U.S.A.